

«Και σύ ποντίκι κολοβό κατά την τρύπα το χορό τ' ή κουμπάρα μας ή γάτα κατά μās τάχει τὰ μάτια».

Ο Κολοβός δεν ήθελε να του πη περισσότερα και με μια στροφή εύρεθη με τους πρώτους του χορού στην αποθήκη. Η κουμπάρα έγινε έξω φρενών γιατί τον πρώτον που ήθελε να θανατώση ήτο ο Κολοβός. Αρχισε λοιπόν να κτυπά ήσυχ τρελλή δεξιά και αριστερά. Φόβος και τρόμος στα δυστυχημένα τὰ ποντίκια. «Ολα έτρεξαν να σωθούν με κάθε τρόπον. Τι φωνές! Τι κλάο! Οι γούλλοι έπαυσαν να παίζουν τὰ βιολιά τους και εξαράσαν όπου καθένας εύρεθη και με φοικην έβλεπαν τὸ άγριο μακλειό της κουμπάρας της τρισεύγενης! Μισοπειθαμμένον έτροπώσε κάπου τὸ αντρούγγον από τὸν φόβον και τις άγριες γρατσουνιές της κουμπάρας και αν δεν έπεσαν θύματα της εξαίρετης άγάπης της θά τρέμουν άκόμη τὰ κακόμοιρα. Ποσοι νεκροί έπεσαν στην άγριαν έπίθεσιν της κουμπάρας ή ιστορία δεν κάμνει λόγον, μόνον ότι ποτε πλέον δεν έγινε άπόπειρα να αγαπήσουν μεταξύ των οι γάτες και οι ποντίκοι.

Μόναχον

Νάντας Έλατος

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ναύτης έχει δικαίον! Κύτταζε!... Ο φλοισβός άνεφάνη εκτεινόμενος και αυξανών την φοράν ταύτην. Τα ιστία αρχίζουν στεγάζοντα ήδη και κινούμενα ελαφρώς υπό τὸ ελαφρόν ζήπιμα τὸ έγερμένο ανέμου.

— Έφοδος! κραυγάζει ο Μάρκος.

Βραδέως κατ' αρχάς, αλλά μετά ταύτα ταχύτερον, ή γολέττα αρχίζει να κινήται. Άλλ' ή αύρα εύνοεί και τὸ βρικόιον (τὸ τουρκικόν πλοϊόν), τὸ όποϊον και αυτό έπιωφελεΐται τὸ ανέμου δια να εύρίσκαται εϊς άπόστασιν.

Ο Πραϊδης επανέλαβε τὸ πηδάλιον. Ένωσόν τας προθέσεις των Μουσουλμάνων πηδάλιουχί κατά τρόπον ώστε να προχωρήσῃ πρό αυτών προς βορράν, να τούς έμποδίσῃ να διέλθουν τον μεταξύ Λουρείου και Μακρονήσου πρβλόν και να τούς επαναρρίψῃ προς δυσμάς.

Μεταξύ των δύο πλοϊων εϊς άγών πηδάλιουχίσεως και τακτικής, κερδάνει χώραν, κατ' ίσχυ, ότιςον λίγον λεπτός και δύσκολος, καθ' όσον ή αύρα είναι θεθινιστάτη. Άλλ' ή ύπεροχή του υδραϊκού σκάφους είναι τσσον προφανής, ώστε άγριατα εϊπόν τὸ σχέδιον να βιάσῃ την δίδοον τὸ βρικόιον, αλλάσσει δρόμον αιφνιδίως και διευθύνεται προς την Σαλαμίνα.

Τα κινήματά του πιστώς μιμείται ή Νέμεσις. Και με όλα τὰ ιστία αναπεπταμένα, τὰ δύο πλοία, χωριζόμενα δι' άποστάσεως, ήτις αναλόγως της φοράς του ανέμου κυμαίνεται μεταξύ πεντακοσίων και χιλίων μέτρων αρχίζουν να προχωροῦν κατά μήκος της άττικης όχθης, εϊς άπόστασιν τριών χιλιάδων περίπου από της Ξηράς.

Δύο φορές ή γολέττα, βιάζουσα την πορείαν της, πλησιάζει τὸν έχθρον, την μίαν πλησίον του Γαιδουρονήσου και την άλλην παρά τας Φλέβας. Έκάστην φοράν τὰ τουρκικά ηηλεβόλα ήχοῦσι βροντωδώς. Κατ' την δευτέραν εκπυροσκόπησιν τὰ όβείς διαπερὰ τὸ μεγαλύτερον ιστίον της Νεμέσεως και φονεύει δύο άνδρας εκ του ελληνικού πληρώματος καταστρέφουσα συγχρόνως και μερικὰ μηχανήματα επί του καταστρώματος.

Ψοθούμενα από τὸν άνεμον, όστις τώρα έπνεεν ίσχυρώς, τὰ δύο πλοία προχωροῦσι ταχύτερον, λυσσώοντα, τὸ εν

καταβάλλον όλας τας προσπάθειας δια να φύγῃ, τὸ άλλο κάμον χειρὶν όλων των μέσων δια να καταδιώκῃ. Και τὰ όρα διαγράφονται καθαρώτερα και ζωηρώτερα, ο κύλιτικός και φαλακρός Ύμητός, ολόφορος του Λυκαθηττου, δικην στενης πυραμίδος μακρὰν ή Πεντέλη τὸ έρος των μαρμάρων, και αι προσόψεις του Παριγηθος. Όλας ο κύλλος των ύψωμάτων τούτων σχηματίζει εϊς την άττικην πεδιάδα έκτακτον φυσικόν φούριον.

— Η Άκρόπολις! ο Παρθενών!

— Άδελφοί, ίδου αι ένδοξοι Άθηναι!

— Άθηναι! Άθηναι!

Επί των ιστών, επί των σχοινίων κλιμάκων, επί των ύψωμάτων όλοι αναρριχώνται δια να ίδωσι την περίφημον πόλιν, της όποιας τὸ όνομα κυματίζει εϊς την αρχαίαν ιστορίαν ως σημαία-δόξης και θριάμβου, της όποιας τὸ πνεῦμα λάμπει με ποιούτον ένθουσιωτικόν φώς ούτως ώστε όλοι, μορφωμένοι και μη, αισθάνονται την καρδίαν των να πάλλη ακούοντας τὸ όνομά της.

Τὰ δύο πλοία επροχώρουν πάντοτε, χωρίς ή άπόστασις, ήτις τὰ έχωριζε να ελαττωῦται. Τὸ τουρκικόν βρικόιον, στενοχωρούμενον προφανώς προσεπάρῃ να προήῃ εϊς κίνημα ριφκίνδονον και ίσως ώφέλιμον, αν επατύγχανε και επλησίαζε την παραλίαν. Ο Πραϊδης εν τῷ μεταξύ εδεικνυσι:

— Ο Πειραιεύς! Η Ασφκουτάλα (Ψιτάλεια)! Η Σαλαμίς!...

Τὰ ένδοξα ταῦτα όνόματα ήχουν ευαρέστως επί του πληρώματος. Συγχρόνως εκ της Ξηράς, ήτις τώρα διεκρίνετο καθαρά, κραυγὰι εφθάνον, φωναι μάχης και περίξ της Άκροπόλεως εβλεπέ τις ν' ανέρχωνται κατά διαστήματα μικρά νέφη κωανολεύκου καπνού.

Εϊς ναύτης αναφωνεί:

— Παλειμούν εϊς τας Άθηνας, οι αδελφοί μας κονοιοβολοῦν την Άκρόπολιν, ή όποια έχει καταληφθῃ από τούς Τούρκους.

— Ζήτω ή έλευθερία!

Τὸ πλήρωμα εν βοή και ένθουσιωμῷ άπεριγράπτῳ άπαντὰ εν μιᾷ φωνῇ, χαϊρετίζον τούς επαναστάτας, όστινες προσπαθοῦσι διι πολιαρκίας μακρὰς και δυσκόλου ν' άποσπάσωσι τὸν ιερὸν βράχον από τούς Τούρκους, όστινες έμολύνον τὸν Παρθενώνα, τὸ Έρέχθειον, τὰ Προπύλαια, τὸν Νατὸν της Άπτερου Νίκης, τὰ κρημλίαι ταῦτα του αρχαίου πολιτισμοῦ.

Κατόπιν άμέσως νέαι φωναι ακούονται. Τὸ τουρκικόν διωλιόθησε μεταξύ της μικρὰς νήσου Λειφοκουτάλας και της Σαλαμίνας, και περίξ αυτου, προχωροῦντα άπειλητικὰ και δια να τὸ προστατεύσωσι, τέσσαρα μικρὰ πλοία, με σημαίαν τουρκικην, αναμριβόλως προστρέξαντα ως εκ των κανοιοβολισμῶν, όστινες, ως εϊχεν ο Πραϊδης εϊπει, έρρίπτοντο προς ζήτησιν βοήθειας, ανεφάνθησαν και παρατάσσονται εϊς γραμμὴν εϊς άπόστασιν έκτακτοῦν μέτρων περίπου από της γολέττας, φράσσοντα τὸν δρόμον της.

Εϊς εξαψιν όργης ο Μάρκος ορθοῦται και όρμα εϊς τὸ άκρον της πρῶμης με πέλεκυν ανὰ χειρας.

— Άδελφοί, Θάρρος! Εϊθενα πρό της ένδοξοτέρας πόλεως του κόσμου... τὸ πλοϊόν μας πλέει επί υδάτων τρισχιλίων, διότι ως γνωρίζετε εϊς τὸ μέρος αυτό ακριβώς και έμπροσθεν του νησιδίου τούτου (Ψιτάλεια) όπου εϊχεν αποβιβασθῃ τὸ άνθος του περσικου στρατού, απέναντι του ύψωματος τούτου, επί του όποϊου ο Ξέρξης εϊχε τοποθετήσει τὸν άργυροῦν θρόνον του, οι πατέρες μας απέκτειναν δια της δυναμειως του σιδήρου τὸ δικαίωμα να ζωσιν έλευθεροί! Υπό τὸ ψιθυρίζον σάβανον των κωανῶν αυτών υδάτων, από δύο χιλιάδων έτών και πλέον καλύπτονται αι γαλέραι και οι ναῦται του Μεγάλου Βασιλέως!

Η χείρ του Μάρκου δεκνύει δια κινήματος εύγλωττου τον ισθμόν, εϊς τὸ μέσον του όποϊου προπετῶς προβάλλουσι τὰ πάντε τουρκικά πλοία (τὸ βρικόιον εύρισκόμενον έπισθεν των δύο άλλων).

— Άδελφοί, εϊδὸ οι πατέρες μας επολέμησαν εϊς έναντίον δεκαπέντε!... Εϊδὸ τὸ άσιατικόν αίμα εκοκλήνησεν την θάλασσαν. Εϊδὸ καταστράφη βάρβαρος στρατός πολυαριθμότερος των άστέρων του ουρανοῦ! Εϊς τὸ μέρος αυτό ή ελληνική ύπεροχή εκδοπατήρησεν την περσικην κομπορημοσύνην! και εν τούτοις ίδου και πάλιν οι κατατραμένοι αυτοί άσιαιοι, επανήλθον. Πόλεμος μέχρι θανάτου!... Άδελφοί, μη πτοήσθε! Έχουμεν πρό ήμῶν φοροδεΐς!... Από τὸ ύψος της Άκροπόλεως, ή όποια και πάλιν εϊδίσθη και έμολύθη από τὰ άκαθάρα αυτά κτήνη, τὸ φάσμα του Θεμιστοκλέους, ορθοῦται επί των έρειπίων του Παρθενώνος, δια να μās ίδῃ, δια να μās ένθαρρύνῃ... Μη φοβείσθε ετι εϊμεθα ελίγοι, έχουμεν προστατας τὰ φάσματα των προγόνων μας τὰ όποια θα αναπηδήσωσιν από τὰ κύματα ταῦτα και θα μās βοηθήσωσι να ριψώμεν αιμόφυρτα τὰ πώματα των ναυτῶν του Σουλτάνου πλησίον των αναριθμητῶν σκελετῶν των ναυτῶν του Ξέρσου!... Έμπρός, δια την έλευθερίαν! Βροντώδης φωνή εξερχόμενη συγχρόνως από όλων τὰ στόματα άπαντὰ εϊς τὸν νεαρον αρχηγόν.

Και με τινάγμα λυσσώδες ή Νέμεσις, με τὸ πλήρωμά της, μεθῶν εξ ένθουσιωσμοῦ ρίπτεται επί των έχθρικῶν πλοϊων.

Τὰ τέσσαρα τουρκικά πλοία, τὰ προστρέξαντα εϊς βοήθειαν του βρικόϊου, του όποϊου επέβαινεν ο Γιουσούφ, προσπαθοῦσι να ανακόψωσιν τὸν δρόμον της. Περιφρονῶν τὸν κίνδυνον, ο Πραϊδης προχωρεῖ ατρομήτως, ενῶ πλήθος οδίδων περιλούει την γολέτταν. Άνδρες φονεύονται και πληγώνονται, ιστία καταστρέφονται, μηχανήματα θραύονται. Πρό της γολέττας εν εκ των τουρκικῶν πλοϊων τοποθετείται εκ των πλαγιῶν δια να την σταματήσῃ. Μια φωνή ήχει βροντώδης μέσα εϊς τὸ πανδαιμόνιον όπερ επικρατεῖ. Ο Άδάνης διδει διαταγήν κανοιοβολισμοῦ εϊς τούς Γάλλους Μορβάν και Ρουσέν. Τὸ τουρκικόν πλοϊόν εύρίσκαται εϊς άπόστασιν πενήκοντα μέτρων. Τὰ δύο μεγάλα ηηλεβόλα της γολέττας εκθροάζουσι τὸ περιεχόμενόν των κατά του έχθρου. Παλώριον άνοιγμα διαγράφεται εϊς τὸ πλευρόν του Τουρκικου πλοϊου και τὸ ύδωρ εισρέει άφθονον και ακράτητον, ενῶ ή πρῶμη της Νεμέσεως εισέρχεται εϊς την φρικώδη ταύτην πληγήν. Η γολέττα στενάζει άπαισίως, ορθοῦται προς στιγμήν ως δια να συντρίψῃ τὸν έχθρον της υπό τὸ βάρος της και κατόπιν αναλαμβάνει την ίσορροπίαν της με όχι όλίγας ζημίας εϊς τὸ σκάφος της και τὰ μηχανήματά της.

— Εϊς τὸ βρικόιον! φωνάζουν συγχρόνως ο Ιωάννης και ο Μάρκος.

Επί του μεγάλου τούτου τουρκικου πλοϊου έντρομοι οι τουρκοι ναῦται άπόλεσαν τὸ θάρρος των. Οι Έλληνες ναῦται επιτίθενται με τοιαύτην άκατανίκητον λύσσαν ώστε εν μιᾷ στιγμή οι νεκροί Τούρκοι καλύπτουσι τὸ κατάστρωμα. Ο Γιουσούφ προσπαθεῖ να συνώνη τούς άνδρας του εϊς τὸ πανδαιμόνιον, τὸ όποϊον επικρατεῖ, αλλά δεν δύναται τίποτε να πράξῃ, και αυτός άπάγεται σχεδόν δια της βίας υπό των ναυτῶν του, όστινες τὸν τοποθετοῦν εντός της μονής λέμβου του βρικόϊου ή όποια εϊσῆθη και εϊς την όποϊαν εισίσκαται ο Καψάλης και μερικοί άλλοι. Η λέμβος άπομακρύνεται ταχέως διευθυνομένη, προς εν εκ των τουρκικῶν πλοϊων, τὸ όποϊον εϊχε μείνει ανεπαρον.

Κατὰ τὸ διάστημα αυτό ο Ιωάννης και ο Μάρκος σπεύδουσι προς τὸ έπισθεν μέρος, θραύοντας τας θύρας και κραυγάζοντες δια να ακουσθῶσι. Τέλος εκ κοιτωνίσκου φέροντος διπλην κλειδωνίαν εξέρχονται ή Μύρτω, τρέμουσα και

άγωνιώσα, και ο Τρέλλο Γιάννης, του όποϊου τὸ πρώτον κίνημα ήτο να αρπάξῃ όπλον τι και να σπεύσῃ επί του καταστρώματος.

Αλλά δεν υπήρχεν ουτε εϊς τουρκοι ναύτης ζών εν τῷ πλοϊῳ.

Εκ κοιτωνίσκου φέροντος διπλην κλειδωνίαν εξέρχεται ή Μύρτω και ο Τρελλογιάννης.

Έντρομοι οι ήττημένοι έρρήφθησαν εϊς την θάλασσαν, σπεύδοντας όσον ήδύναστο ταχύτερον προς τὸ εναπομείναν σκάφος των, τὸ όποϊον ανεπέτασσε όλα τὰ ιστία καίεξηφανίσθη άμέσως. Καί οταν, ύποστηρικμένη υπό του αδελφοῦ

της και συνοδουομένη υπό του Ιωάννου, ή Μύρτω αναρνήν επί του καταστρώματος της Νεμέσεως, οι πενήκοντα εναπομείναντες Έλληνες ναῦται, αιμόφυρτοι, τρομεροί την όψιν, ασθμαίνοντες ετι, και κραδαίνοντες τὰ γιαταγάνια των, ανεκράζουσαν στενορρεΐως.

— Ζήτω ή Ελλάς! Ζήτω ή έλευθερία!

XIII

ΨΥΧΑΙ ΑΡΧΑΓΚΑΙ

— Λοιπόν ο Μάρκος, ο υίός του υίου του υίου μου, ο μόνος επίζων γόνος της οικογενείας μου, ο Μάρκος όστις έχει εϊς τας φλέβας του, του δι' έμου του πάππου και δια των προγόνων του, τὸ αίμα του Αηγησίλαου, τελευταίου μεγάλου βασιλέως της Σπάρτης, ο Μάρκος, όστις εδωσε τόσα δείγματα της άνδρείας και της τόλμης του μαχομένος υπέρ της Άνεξαρτησίας, είναι τώρα αιχμάλωτος των Άπίστων. Και ή τύχη του θα αποφασισθῃ, τώρα άμέσως όπου θα έλθῃ ο άπειταλάμενος του Γιουσούφ!

(Επεται συνέχεια)

ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Γιά την ένδοξη Πατρίδα, για την Πίστι, για τὸ Ένος τὸ κορμί μας, την καρδιά μας, την ψυχή μας, τή ζωή! Όλοι αδέρφια εϊμαστε τώρα και κανεις δεν είναι ξένος, όλους τώρα μās ένώνει ένας πόθος, μιᾷ πνοή.

Όλοι αδέρφια εϊμαστε τώρα, κ' ή μεγάλη μας Μητέρα, με τὰ μάτια δακρυσμένα, με λυμένα τὰ μαλλιά, λαμπροφάρα σαν τὸν ήλιο και γοργή σαν τὸν άγέρα, μās καλεῖ και μās συνάζει στη θερμή της άγκαλιά.

Με σπάθι ξεγυμνωμένο και βγαλμένο από τή θήκη τρέχει έμπρός ή αρχαία Δόξα και την ώρα καρτερει, και στα σύνορα προσμένει να μās στεφανώσῃ ή Νίκη με τ' άμάραντο στεφάνι που στοδ μέτωπό φορεῖ.

Και τὸν θάνατο με θάρρος άς τὸν άντικρύσωμι! Όλοι τί κερδίζομε να ζούμε ντροπιασμένοι, ταπεινοί; Ω! χαρά στον που θα πῆσῃ πρώτος στοῦ έχθρου τὸ βόλι, στής Σημαίας του τὸ πλάι θαύρη άθάνατη θανή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

EDOUARD. ZIER

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Βλέπων όμως το ταλάντευμα που ησανόμην, και επαναφέρον εις την μνήμην μου όλες τας φυσικομαθηματικάς γνώσεις μου εσκέφθην ότι ην εφρισκόμην ακριβώς κάτω από το δίκτυον που περιέβαλλε το αερόστατον—τόρα εφρισκόμην πέντ' έξέτρα κάτωθεν του—αφ' ενός μὲν θα εγλύτωνα από αυτό το μαρτύριον, και αφ' ἑτέρου... (δὲν ὑπέρχε αφ' ἑτέρου, μέχρι τῆς ὥρας τοῦλάχιστον).

Λοιπὸν τί εἶχα στα χέρια μου; ἓνα σχοινί! μὲ αὐτὸ τὸ σχοινί ἔπρεπε νὰ κατορθώσω τὸ πᾶν.

Ἦρχισα σιγὰ σιγὰ, μὲ κίνδυνον νὰ κατασαισθῶ πιπτὼν ἅπ' ἐκεῖνο τὸ τρομακτικὸν ὕψος εἰς τὴν γῆν, ἤρχισα λέγω νὰ ἀνέρχομαι και νὰ διευθύνωμαι πρὸς τὸ περικάλυμμα, τὸ ὅποιον μοῦ ἐφάνετο ὡς...σανὶς φωτηρίας· θὰ μὲ νομίζετε βέβαια διὰ γίνοντα, ἀφοῦ μίαν τόσην σφαῖραν, τὴν ὀνομάζω *σανίδα*, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν εἰμὶ ὁ λόγος τῶχει.

Λοιπὸν τί ἔλεγα... ἄ! να!

Μετὰ τρομακτικὰς προσπάθειάς δύο ἰσχυρὰν εφρισκόμην κάτωθεν ακριβὸς τοῦ δικτύου. Τὸ αφ' ενός πού σῶς ἔλεγα ἀνωτέρω εἶχεν ἐπιτυχθῆ, ἔπρεπε τόρα νὰ πυμβῆ και τὸ αφ' ἑτέρου.

— Ἀλλὰ, θὰ μ' ἐρωτήσετε, ποῖον εἶναι τὸ αφ' ἑτέρου;

— Σοῦτ'! μὴ βιάζεσθε. Τὸ αφ' ἑτέρου αὐτὸ τὸ εἶχα σκεφθῆ ἀνερχόμενος ἢ μᾶλλον ἀναρροχούμενος τὸ σχοινί· ἐπρόκειτο δηλαδὴ νὰ τρυπήσω τὸ περικάλυμμα.

Ἦρχισα τότε νὰ ἐπαναλαμβάνω συνεχῶς τὰ λόγια τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Εὐχαριστῶ τὴν Παναγίαν ὅπου μὲ ἔκαμε νὰ πέσω ἀπαλά ἀπαλά εἰς δύο βηματίων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ἀκτὴν!

Ἐγὼ ἔναμι πτόλι, πυροβολῶ, τρυπῶ τὸ περικάλυμμα και ἀφοῦ διὰ τῆς ὀπῆς ἐξέλιθ μέρους τοῦ αερίου τοῦ αεροστάτου και γίνη τοῦτο βαρύτερον, θὰ κατέλθῃ και τότε ἐγὼ τὴν γῆν!

ΤΗΝ ΤΗΝ! Σὰν τρελλὸς ἐπανελάμβανα αὐτὴν τὴν λέξιν. Νὰ ἐπανῶ τὸ πλοῖόν μου! τοὺς ναῦτας μου! νὰ ἐπανερωθῶ ἓνα πρῶτ' μετὰ τῶν ναυτῶν μου καπνίζων ἓνα ἀρωματικὸν τσιγαράκι και ἐξηλωμένος εἰς τὴν γέφυράν μου; ἐνῶ αὐτοὶ δεξιὰ και ἀριστερὰ εφρισκόμενοι θὰ φάλλον ἀπὸ τὰ παιδικὰ ἔκείνα θαλασσινὰ τραγοῦδια;

ὦ! Θεέ μου! θὰ τὴν ἐπανεβλεπον αὐτὴν τὴν σιγήν; Ὁ πόθος αὐτὸς πρὸς τὴν ζωὴν μὲ ἔκαμε νὰ διακρύσω, και μία μαγευτικὴ προσευχὴ, μία προσευχὴ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου ἀνήλασε πρὸς τὸν οὐρανόν.

Αὐτομάτως ἔπειτα βιάλλω τὸ χεῖρ μου σὲ τὴν τσέπη και, ὦ θαῦμα! ἐξάγῳ ἓνα μαχαίρι ἐγγλέζικόν ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν ἀπεχωρίζομην ποτέ.

Σὰν τρελλὸς ἐροῦσθῆκα στὸ περικάλυμμα και, σὲ εὐχαριστῶ Παναγία μου! μὲ δύο τρεῖς μαχαίριές ἔκαμα μίαν ἀρκετὰ μεγάλην τρύπαν ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἦκουα τὸ αερίον νὰ ἐξέρχεται φφφφ...

Κυττάζω πρὸς τὰ κάτω. Παναγία μου! πόσον ὑψηλὰ εἶχα ἀνέβῃ! δὲν διέκρινα τίποτε· οὔτε βουνὰ οὔτε θάλασσα οὔτε οὐτὸ... ἓνα μεγάλο πολὺ μεγάλο φωτεινὸν πρᾶγμα, σὰν ἑκατὸ φεγγάρι!

Διατί νὰ σῶς πολυλογῶ; Διατί νὰ σῶς κάμνω νὰ ἀγωνιάτε, ἐνῶ συγχρόνως τραῶσομαι και ἐγὼ;

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ ἀμορφὸς μᾶζα τῆς γῆς φθάνει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καθαρά· πλέον μὲ τὰς παιδιάδας, τὰ ὄρη, τοὺς λόφους, τὰ δένδρα τοὺς ποταμούς τῆς.

Ἄλλὰ καθὼς κατηρχόμην μὲ μίαν ὀλονεν αἰζάνουσαν ταχύτητα, ἐνόμίζα ὅτι ἐγὼ ἐμένα ἀκίνητος και ἡ γῆ ἀνήρχετο πρὸς ἐμὲ ἀλλάσσουσα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν σχῆμα, και παρουσιάζουσα ὅλο και νέα ἀντικείμενά, τὰ ὅποια ἐξεφύτρωνον σὰν μανιτάρια ἢ σὰν ὑμβρέλλες τὴν στιγμὴν πού ἀρχίζει μίᾳ ἐλαφρᾷ ψιχάλα.

Τὸ αερόστατον κατέρχεται μὲ ἀστροπαιαν ταχύτητα. Ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδίας μου παρακαλῶ τὴν Παναγίαν, και αὐτὴ, ἥτις τόσον εὐμενὴς ἐφάνη πρὸς ἐμὲ, ἔστρεψε και τὴν φροσὴν αὐτὴν νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν πορείαν μου και νὰ μὲ κἀνῃ νὰ πέσω ἀπαλά· ἀπαλά εἰς δύο βηματίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ὄχθης.

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησα ἐγὼ.

— Ἐπειτα; θέλει και ῥωτήμια; Ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦτο νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν και διὰ προσευχῆς ἐγκαρδίου και δῶρον νὰ εὐχαριστήσω τὴν Παναγίαν, και ἡ δευτέρα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ πλοῖόν μου ὅπου ἐγενόμην ἐνθουσιῶδῶς δεκτὸς ἀπὸ τοὺς ναῦτας μου.

Ἐκεῖ ὅταν κατώρθωσα νὰ ἀπομονωθῶ εἰς τὴν καμπίναν μου ἐσκέφθῆκα τὸν Ἀμερικανὸν και ἐλυπήθηκα, ἐκλαψά, και ἔκλαψα πικρά, δι' ὅσα τοῦ εἶχα κάμει. Ἴσως, εἰδὼ δὲν τὸν ἐτιμῶρον ἐγὼ, νὰ μὴν ἐβασάνιζε τὸ πνεῦμά του ἐπὶ τρία ἔτη διὰ νὰ ἐφεύρῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ αεροστάτου, ἴσως νὰ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν και μάλιστα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ὑποκλοισάρχος, ἀντικαταστάτης μου ἴσως.

Και δι' αὐτὸ μὲ τὴν σκέψιν ὅτι ἐγὼ ἦμην ἢ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Ἀμερικανοῦ, ἐχάραξα μίαν ἐπιγραφὴν εἰς ἐπιμήκεις τεμάχιον χαρτοῦ, και ἔκτατε ὁσάκις ὑψώνω τὰ βλέμματα διὰ ἰδῶ τὴν ἡμερομηνίαν ἀναγιγνώσκω τὰς ἐξῆς λέξεις:

ἈΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΟΥ ΣΑΝ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΟΥ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

Με ῥαθυμίαν ἐξηλωμένος ἐπὶ κλωβίον ὀρνίθων ὁ πλοίαρχος Μάριος Κουγκουρτάν ὀνειρεύεται τὰ περασμένα του και σκέπτεται ἐκεῖνα πού μέλλει νὰ περάσῃ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὄριζαντος.

Ἐκαμε σημεῖον εἰς τὸν δεῦτερον πλοίαρχον νὰ ἔλθῃ νὰ καθίσῃ κοντὰ του· φαίνεται ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ τοῦ διηγηθῇ κάλιον κάλιον ἱστορίαν.

Ἄς ἡλιθιώσωμεν λοιπὸν πλησίον αὐτῶν διὰ νὰ εἰμπορῶσομεν νὰ ἀκούσωμεν αὐτὴν τὴν φωνήν, πού μῆς ἔκαμεν ἔως τόρα νὰ χύσωμεν τόσα δάκρυα, εἴτε ἀπὸ συγκίνησιν, εἴτε ἀπὸ εὐθυμίαν.

— Λοιπὸν, δεῦτερε;

— Λοιπὸν, καπετάνιε;

— Αἱ! εἰ λέγετε;

— Αἱ! Αἱ! Λέγω... λέγω... ὅτι κάμνει καλὸν καιρόν...

— Ὁ καπετάνιος ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν εἰς τὸ κενόν, ἔκαμε νὰ πέσῃ ἢ στάκῃ τοῦ σιγάρου του μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του· κατόπιν ἤψωσε τσιγαρὰ τὴν κεφαλὴν και παρατηρῶν τὸν δεῦτερον του μὲ τὸ σκεπτικὸν ἐκεῖνο ὕφος, πού σινειθίζουσι οἱ ναυτικοὶ τῆς Μασσαλίας:

— Καὶ ἐγὼ τὸ εἶπα αὐτό, τοῦ λέγει ἀλλὰ ὅταν ἐπαναλαμβάνομεν ἑκατὸ φορὴς τὰ ἴδια πράγματα, τί κουβέντα εἶναι αὐτὴ!

Και τῷ ἔδωκε μίᾳ εἰς τὴν κοιλιὰ χάριν φιλοφροσύνης! Ὁ εὐρίσκης, φίλε ἀναγνώστα, ὅτι ἡ εἰσαγωγή αὐτὴ ἔχει ὀλίγην σχέσιν μὲ τὸ θέμα τοῦ κεφαλαίου τούτου. Ἐν τούτοις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀρχίζουσι αἱ ὀμιλίαι και ἐπακολουθοῦν κατόπιν αἱ διηγήσεις. Αἱ ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων ἀρχίζουσι πάντοτε μὲ τὸ: «Καλημέρα σας, Κύριε, πᾶς περνάτε» και δὲν ὑπάρχει συμπέρασμα, τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἤρχισε μὲ αὐτὸ τὸ προοίμιον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ!

Ἐμπρός, παιδιά μου ζηλευτὰ κ' ἀνδρεία παλληκάρια, ὀρμήσατε στὸν πόλεμό ἀτίθασσα λιοντάρια.

καὶ μῆπτε μὲς στὰ Γιάννενα καὶ στὴ Θεσσαλονίκη;

Τὴ γαλανὴ Σημαῖα μας παντοῦ ὀλόρθῃ στησίτε, τὴν ἄγρια ἡμισέληνο ἀλύπητα γκρεμίστε.

Καὶ γιὰ τὴ Δόξα τὴν παλῆα πού πάλι σᾶς προσμένει· νὰ δεῖτε τὴν ἀνδρεία σας τὴν κοσμοκακουμένην.

Διδῶτε τὸ μαῦρο τύραννο γενῆτε τουρκοφάγοι μὲσα στὴν κόκκινη μὴλην κουνιγητὸς νὰ πάγῃ.

Ἐμπρός, παιδιά, μὲ τοῦ Σταυροῦ τὴ δύναμι τὴ θεῖα βραδύσατε στὴν Ἠπειρο καὶ στὴ Μακεδονία.

Καὶ τότε στὴν Ἀγία Σοφία τὴν πολυευλογημένην, Χρυσᾷ μου Ἑλληνόπουλα, ἢ Δόξα σᾶς προσμένει.

Ἀστράψατε, βροντήσατε φιλήσατε τὴ Νίκη

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΥΚΟΡΤΑΣ

Σημ. Π. Α. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθῇ ἕτερον ποίημα τοῦ ἴδιου ἀποτελοῦν ἕνα ἐπικείμενον. Ἀμφότερα μελοποιήθηκα ὑπὸ τοῦ ἴδιου ποιητοῦ. ἐκδίδονται ὅφ' ἡμῶν εἰς τεύχος δι' ἄσμα και κλειδοκίμβυλον.

ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὅλοι μας γνωρίζομεν ὅτι τὰ θαύματα τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως καὶ ἐπιστήμης τοῦ κόσμου ἦσαν ἐπτά· δηλ. 1) ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, 2) αἱ πυραμί-

Λεῖψ. 1

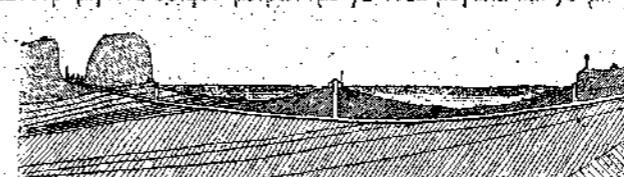
Ἡ τεραστία γέφυρα τῆς Μάγχης 33.450 μ.

δες τῆς Αἰγύπτου, 3) οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Βαβυλώνας, 4) ὁ Ναός τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ, 5) ὁ Φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας ἢ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, τεραστίον χαλκοῦν ἀγαλμα, 6) ὁ Λαβύρινθος τοῦ Ἰαμυτιῶντος ἐν Αἰγύπτῳ, 7) τὸ ἀγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ. Τόρα προσκεῖται νὰ προστεθῇ καὶ ὀγδοὸν θαῦμα, εἶναι δὲ ἡ κατὰ ἐσχάτην ἐνωσις τῆς Γαλλίας μετὰ τῆς Ἀγγλίας.

Τὴν Γαλλίαν χωρίζει ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας ὁ πορθμὸς τοῦ Καλαί (ἢ θάλασσα τῆς Μάγχης) καὶ ἐπὶ μὲν τῆς Γαλλικῆς παραλίας εἶναι ἡ πόλις Καλαί, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀγγλικῆς τὸ Δουβρ.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος, τῷ 1806, οἱ Γάλλοι βασανίζονταί νὰ εὕρουσι ἓνα μέσον διὰ νὰ συνδέσουσι τὰς δύο ταύτας πόλεις και τὰ σχέδια διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Σήμερον σᾶς παραθέτομεν τὰ τρία ταῦτα ἐπισημα σχέδια, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην τῆς Γαλλίας.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 εἰκὼν εἶναι τεραστία γέφυρα ἀπὸ Καλαί εἰς Δουβρὸν μήκους 33.450 μέτρων μὲ 72 τόξα μεγάλα και 73 μ.

Λεῖψ. 3

Δουβρ

Ἡ ὑποβρύχιος σήραγγα τῆς Μάγχης 34.000 μ.

κρά. Ἡ γέφυρα αὕτη ἔχει ὕψος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης 14 μέτρων, οἱ δὲ λίθινοι στύλοι τῆς οἱ ὅποιοι τὴν ὑποβάσταζον ἔχουσι βάθος 54 μέτρων.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 εἰκὼν παρίστα πλοῖον κερτ-τραῖν, δηλ. πλοῖον εἰδικὸν διὰ νὰ φέρῃ σιδηροδρόμον. Τὸ πλοῖον αὐτὸ

εἶναι ἀνοικτὸν και εἰς τὴν πρῶραν καὶ εἰς τὴν πρῶτην ὥστε νὰ χερρῇ νὰ εἰσέρχεται και νὰ ἐξέρχεται ὀλόκληρος ἀμαξοστοιχία. Θὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ Καλαί καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ εἰσέρχεται μόνῃ τῆς, μετὰ 1 1/2 ὥραν τὸ πλοῖον θὰ καταπλήξῃ εἰς τὸ Δουβρ και ἡ ἀμαξοστοιχία μόνῃ τῆς πάλιν θὰ ἐξέρχεται και θὰ ἐξακολουθῇ τὸ ταξίδι τῆς εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 3 εἰκὼν παρίστα τὸ νεώτερον σχέδιον διὰ τὸ ὅποιον ἔχει σχηματισθῇ καὶ ἐταιρεία, ἢ ὅποια εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ἀρχίσῃ ἔργασίαν, ἄμα δοθῇ ἡ συγκατάθεσις τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Ἡ εἰκὼν αὕτη παρίστα σήραγγα ὑπὸ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἀπὸ Καλαί εἰς Δουβρὸν μήκους 34.000 μέτρων. Διὰ τῆς σήραγγος αὐτῆς, ἢ ὅποια θὰ ἔχῃ διπλὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς, θὰ δύνανται νὰ κυκλοφοροῦν 60 και πλέον ἀμαξοστοιχία τὴν ἡμέραν.

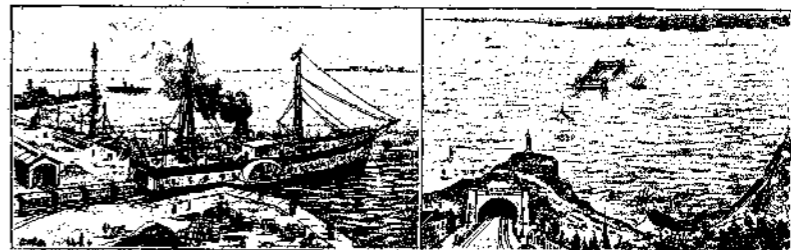
Εἰς τὸ μέσον περιπέτου ὁ πορθμὸς ἔχει ὕψος. Ἐκεῖ, ὡς βλέπετε, τὸ σχέδιον ἔχει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης σταθμὸν εἰς τὸν ὅποιον θὰ ἀναβαίνουσι ἐκ τῆς σήραγγος δι' ἀναβατήρος (ascenseur).

Λέγεται ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις διατάζει νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν ἐνωσιν ταύτην τοῦ Καλαί και Δουβρ, διότι θὰ μεταβληθῇ οὕτω ἡ Ἀγγλία ἀπὸ νήσου εἰς χερσόνησον· ἐν περιπτώσει δὲ πολέμου Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας θὰ κατακλύσῃ ἡ πρῶτη τὴν δευτέραν μὲ στρατὸν τὸν ὅποιον θὰ μεταφέρῃ ἀμέσως διὰ τῆς ὑποβρυχίου ταύτης σήραγγος. ΑΛΦΑ

Ἡ ΛΕΟΝΤΗ

Θὰ πάρω τὸν καφέ μου εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος τῶν Ἀθηνῶν! Θὰ κάμω τὸν περιπάτόν μου ἔως τὴν Σόφιαν! Θὰ σῖς βγάλω τὸ αὐτὸ ἀτακτα παληόπαιδα! ἔλεγε πρὸς τὰ Βαλκανικὰ Κράτη πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ ἐγωιστὴς και κομποροῦμιον Σεφκέτ Πασσᾶς. Μὴ ἀνησυχῆτε τὴν κραταιὰν αὐτοκρατορίαν σῖς μικροί, μᾶς ἔλεγεν

ἢ προπᾶτις Εὐρώπῃ. Ἀφετέ τὴν νὰ δέρον και νὰ σφάζῃ τοὺς ἀδελφοὺς σας. Καὶ μὲ τοὺς παχέις και πομπώδεις αὐτοὺς λόγους μᾶς εἶχον πείσει νὰ ἐλαμβάνομεν τὸν μὲ δέμα λεόντος περιβεβλημένον ὄνον ὡς πραγματικὸν λέοντα! Πού εὐρίσκεται τόρα κρυμμένος ὁ περιόρημος Σεφκέτ;

Λεῖψ. 2

Πλοῖον κερτ-τραῖν

Εἰσοδος τῆς σήραγγος

Τὰ ἀπόρρητα πρὸς τὴν Ἑλλάδα σύνορά του τὰ ἐγκατέλειπεν ὁ στρατός του εἰς τὴν πρώτην ἐπιθεσίαν τοῦ γενναίου Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, εἰς τὸ Σαραντάπορον μόλις ἤδυνήθη νὰ ἀντιταθῇ καὶ εἰς τὴν πρὸ τῶν Σερβίων Σιδηρῶν Πόρταν (1), ἐκεῖ ὅπου και χίλιοι πραγματικοὶ στρατιῶται ἄξιοι νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα τοῦτο, ἔχασε ὅλον του τὸ πυροβολικὸν και διεσκορπίσθη ὅπως τὰ πρόβατα διασκορπίζονται ὑπὸ ἀγέλης λύκων!

Τριάνοντα χιλιᾶδες Μαυροβούνων ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας κνηγοῦν τοὺς Τούρκους εἰς τὸ Μακεδονικὸν ἔδαφος, και οἱ Σέρβοι διὰ τριῶν σημείων βαδίζουσι νικη-

Καλαί φόροι ἐπὶ τοῦρκοῦ ἔδαφος, οἱ δὲ Βούλγαροι καταλαμβάνουσι τὴν Ἀδριανοῦπολιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἠχμαλώτισον 50.000 Τούρκων εἰς Σαραντὸν Ἐκ-

(1) Ἡ Σιδ. γὰ Πόρτα εἶναι στενὴ διόδος πρὸς τὴν πόλιν τῶν Σερβίων μήκους 5 περίπου χιλιόμετρον (μίας ὥρας) διὰ μέσου τῆς ὁποίας διερχεται ἡ ἀπὸ Ἑλισσώνος εἰς Σέρβια δημοσία ὁδός.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΧΑΙΡΕΙ

Γλυκεία μου μητέρα σ' αφίνω ύγειαν και φεύγω βαδίζων εκείνην τήν θείαν δδόν κι' Ιεράν,

ήτις μās άγει εις μάχης πεδίων να εκπληρώσω το όρμη το θετον τήν θείαν άρτήν.

Είναι ή θεία άρά: **Ήθερος μη μείνη** έχω συντρόφους παρούς, άλλ' άς γίνη ως σύντροφός μου

φύλημα έν μητρικόν εκ καρδίας να με φυλάττη εκ πάσης δειλίας ως σύμβουλό μου.

Χαίρε, ώ μητέρα, σ' αφίνω ύγειαν και ή θα έλθω ήμέραν εύδιαν έλευθερά ών,

ή αν ζοφώδεις θα μείνουν ήμέραι δουλείας αντί κύπτων να ζω εις ζυγόν τυραννίας θα πέσω κτυπών

Ιωάννης Β. Ζάχος

ΜΙΑΝ ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΝ

Ο Μπαρμπαγιάννης είναι ένας αγαθώτατος άνθρωπος αρκετά εύπορος ήλικίας εξήντα περίπου ετών. Είναι όμως δυστυχής αγράμματος. άλλ' έχει φοβερόν μνημονηκόν προς δε, και τήν μανίαν να πλησιάζη τους γραμματισμένους δια να αρπάξη καμμίαν ελληνικούραν να τήν ξεφορνήση κατόπιν όπως αυτός τήν έννοεί.

Τό καλοκαίρι όπου ήμουν εις τό χωριόν μου (ό Μπαρμπαγιάννης είναι χωριανός μου) τόν ήκουσα να λέγη εις κάποιον: θα επιστρέψω **περι λέχνοφ πριν να φάς**, διότι πρό άλλου είχαν άκούσει τό: **περι λέχνοφ άρας**. Προχθές ήλθεν εις τόν Πειραιά άσθενής δια να συμβουλευθή κανένα Ιατρόν. Όταν τόν ήρώτησα, τί έχει μου άπαντά: Δέν έχω βαρεία άρρώστια!

"Ετσι ήλθα να με ιδη κανέναν γιατρόν χάριν **αθρότητος!**...

Τό νοστιμώτερον όμως όλων είνε αυτό όπου έπαθε εις τό εσπιατόριον. Τό μεσημέρι εισήλθε εις ένα εσπιατόριον δια να φάγη. Τό γκαρσόνι του έδωσε τόν κατάλογον και αυτός δια να μη φανή αγράμματος του έδειξε με τό δάκτυλο τήν δευτέραν ή τρίτην γραμμήν του καταλόγου. Μετ' άλλον τό γκαρσόνι του έφερε μακαρόνια με σάλτσα. Εις τό διπλανό του τραπέζι εκάθητο τρεις τέσσαρες εύθυμοι λιμοκοντόροι και έτρωγαν κρέας.

Ο Μπαρμπαγιάννης έβλεπε τό κρέας και εξήλευε, αλλά πώς να τό ζητήση.

Γκαρσόνι, μίαν **επανάληψιν** λέγει ένας από τους λιμοκοντόρους γελών. Μετ' άλλον τό γκαρσόνι του φέρει άρνη ψητό.

Ο Μπαρμπαγιάννης κτυπά άμέσως τό τραπέζι και φωνάζει στό γκαρσόνι: και έμέ μίαν **επανάληψιν**. Αλλά πρός μεγάλην του έκπληξιν τό γκαρσόνι του φέρει πάλιν **μακαρόνια**. Ο Μπαρμπαγιάννης σηκώνεται θυμωμένος και άπειλει τόν υπάλληλον δια τήν μερολοψίαν του. «Εις αυτούς τους λιμοκοντόρους δίδεις κρέας και εις έμέ μακαρόνια!! δέν εντρέπεσαι! δέν πληρώνω!.....κτλ.»

Έννοείται βέβαια τι επηκολούθησε. Όλοι οι πελάται του εσπιατορίου έννοήσαντες τό πάθημα του αγαθού Μπαρμπαγιάννη έσκασαν στά γέλοια. Ο Μπαρμπαγιάννης εξήλθεν κατηγανακτισμένος και άκόμη ως μου έλεγε, δέν είνπορει να έννοηση πώς του συνέβη αυτό τό πράγμα

Ευθ. Στάθης

ΤΟ ΠΕΤΡΟΚΑΡΑΒΟΝ

Μεταξύ Αίγινης και Πόρου εύρίσκεται μικρά Νήσος, ή όποια ομοιάζει με καράβι και δια τότο καλεϊται **Πετροκάραβον**. Ακούσατε τί μου είπεν μίαν έσπεραν δια τό Πετροκάραβον ή καλή μου Γραγιά.

Αυτό τό νησάκι, παιδί μου, ήτο τόν παλαιόν καιρόν τό μεγαλύτερον καράβι του κόσμου. Ητο τόσον ταχύ όπου κανένα άλλο καράβι δέν ήμπορούσε να τό φθάση.

Πλοίαρχος εις τό καράβι αυτό ήτο μία υπερήφανη Νεράιδα.

Η Νεράιδα δέν ήτο εύχαριστημένη, διότι ήτο ή πρώτη της θαλάσσης, άλλ' ήθέλησε να γίνη και ή πρώτη του ούρανού. Έσκέφη λοιπόν ή να περάση τό φεγγάρι εις τόν δρόμον ή να χαθή. Αφού λοιπόν άρμάτωσε τό καράβι της, είπε πρός τό φεγγάρι.

«Έγώ δέν σε αναγνωρίζω ως γρηγορότερον μου. Έμπρός να ιδωμεν ποιος θα μείνη κύριος εις τήν θαλάσσαν.

Τό φεγγάρι άπήντησε.— «Έγώ δέν αλλάζω. τόν δρόμον μου. Έσύ βάλε τα δυνάτά σου να με φθάσης».

Τρία ήμερονύκτια διηγωνίζοντο, μέχρις ότου τά λευκά πανιά του πλοίου έγιναν κουρέλια.

Η Νεράιδα τότε από τόν θυμόν και τήν έντροπήν της ήρχισε να βλασφημή.

Αμέσως όμως έσηκώθη μεγάλη θαλασσοταράχη και ένα άστροπελέκι επέτρωσε τό καράβι της Νεράιδας.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον έταπεινώθη ή υπερήφανος πλοίαρχος Νεράιδα.

Μιχαήλ Έπ. Ζαφειρόπουλος

Η ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ημέραν τινά συνητήθησαν εις τόν δρόμον ή Ευεργεσία και ή Ευγνωμοσύνη.

Η εύγνωμοσύνη δειλή και ντροπαλή, αλλά με χαράν και άγάπην έχαιρέτησε τήν Ευεργεσίαν, και της είπεν.

— Δέν με γνωρίζεις;
— Όχι, άπεκρίθη μετά γλυκύτητος και στοργής αυτή δέν ένθυμούμαι, αν σε έχω συναντήσει που.

— Έχεις δικαίον, υπέλαβεν ή Ευγνωμοσύνη, τόσον σπανικ συναντώμεθα. ώστε δέν με' ένθυμείσαι.
— Αλλά ποια είσαι σύ λοιπόν; ήρώτησεν ή Ευεργεσία προσπαθούσα να ένθυμηθή που τήν είχεν ίδει.

— Είμαι ή Ευγνωμοσύνη...
— Ναί έχεις δικαίον, τόσον σπανίως βλέπομεθα ώστε σ' έλησμήνησα. Αλλοίμονον!

Η Ευεργεσία πόσον σπανίως συναντά τήν Ευγνωμοσύνην έν τώ κόσμω.
Η Αγνωμοσύνη είναι κατά τό πλείστον ή ανταπόδοσις εις τήν Ευεργεσίαν.

Ν. Σανιελλαγιόν

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Ένας Γερμανός λοχαγός έχασε μίαν φοράν τό πόδι του εις τήν μάχην. Του τό έσπασεν ή σφαίρα. Ο στρατηγός του τόν έστειλε εις τό νοσοκομείον και συγχρόνως του έμήνυσε ότι τόν άπαλλάσσει από κάθε υπηρεσίαν. Επέρασαν τέσσαρες εβδομάδες και παρουσιάζε-ται ο λοχαγός εις τόν στρατηγόν, με ψεύτικο ξύλινο πόδι.

— Στρατήγέ μου, του λέγει, με τό ξύλινο πόδι, περιπατώ τόσον καλά, όσον με τό αληθινό. Έκτός τούτου, πηγαίνω εις τήν μάχην δια να πολεμήσω, και όχι δια να φύγω... Ο στρατηγός, με τά πολλά, έπέισθη να τόν κρατήση εις

έπάνω από τόν κάμπον, ένα παιδί με λερή φουστάνελα, χωρίς σκόφον, με άραιόν μουστακάκι και άτακτα μαλλιά.

Ο άστνομοικός σταθμάρχης τόν έσταμάτησεν έξω από τήν εκκλησίαν.
— Πούθε έρχεσαι, παιδί;
— Από τόν Έμπο.
— Από τό Τούρκικο μπηκές;
— Ναί! από τήν Αικατερίνην.
— Και τί ζητάς εδώ χάμω;
— Ένα γκρά για τους άγάδες, τά βρωμόσκυλα. **Ν. Κ.**

τήν υπηρεσίαν. Γίνεται μάχη μετ' άλλας ήμέρας και ο λοχαγός μάχεται εις τήν πρώτην γραμμήν. Έρχεται μία άλλη σφαίρα κανονίου, του κτύπει τό ξύλινο πόδι, και ο λοχαγός άμέσως έπεσε κάτω.

— Ένα χειρούργον γρηγορά! φωνάζουν οι άλλοι άξιωματικοί, και τρέχουν να τόν σηκώσουν.

— Περιττός ο χειρούργος! λέγει γελαστός-γελαστός ο λοχαγός. Φέρτε καλύτερα ένα ξυλουργόν!

Φρειδερίκος Ι. Παίκος

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΝ

Όταν ο Νώε ήρχισε να μετακομίζη τά διάφορα ζώα εις τήν κιβωτόν έτοποθέτησε μικράν γέφυραν δια να εισέρχωνται τά ζώα εύκολώτερον.

Πράγματι δε όλα τά ζώα εισήρχοντο εύκολα μόνον ο όνος δέν ήθελε να εισέλθη, διότι έφοβείτο. Ο Νώε τόν έσπρωχνε, αλλά τίποτε ο όνος έπέντανε τά αυτιά του και έμμεν άκίνητος.

Τότε ο Νώε έχασε τήν ύπομονήν του, τόν έσπρωξε με θυμόν και του είπε.

— Έμπα λοιπόν μέσα, διάβολε! και ο όνος εισήλθε. Όταν ο κατακλυσμός έγινε και τά ύδατα άπεσούρησαν ο Νώε έβγαλε από τήν κιβωτόν πρώτον τά πτηνά και τά έρπετά άλλ' ένα φειδι δέν ήθελε να φύγη καθώς και ένας ποντικός τότε ο Νώε λέγει πρώτον εις τό φειδι:

— Αδιάσε μου τή γωνιά, τί κάθεται;
— Δέν φεύγω, άπαντά τό φειδι, διότι αν φύγω θα βυθισθ ή κιβωτός! Ένα ποντίκι από αυτά εδώ έκαμε μίαν τρύπα και τήν τρύπα αυτήν τήν έχω βουλώση με τήν ούρά μου.

Τότε ο Νώε άπευθύνεται πρός τόν ποντίκον και του λέγει:
— Διατί έτρώπηρες τό άμπάρι;
— Δέν πταίω εγώ, άπαντά ο ποντικός, πταίει έκείνος που στέκει έκεί.

— Παρατηρεί τότε ο Νώε και βλέπει τόν διάβολον!
— Δέν μου λες ποιος σου είπε να μπης εδώ, έρωτά τόν διάβολον ο Νώε.

— Η άφεντιά σου! λέγει ο διάβολος. Έξέχασες, όταν τό γαιδοური δέν ήθελε να μπη, που είπες «έμπα μέσα διάβολε».

Τοιοιουτρόπως έσώθη ο Διάβολος από τόν κατακλυσμόν.

Ανθ. Σ. Αντίπας

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Εις τήν έξοχήν ο μικρός Τοτός έρωτά ένα χωρικόν:
— Πόσων χρόνων είναι αυτή ή αγελάδα;
Χωρικός.— Είναι δύο χρόνων.

Τοτός.— Καί από που τό 'έρεεις;
Χωρικός.— Από τά κέρατα.
Και ο Τοτός.— Α, να και πραγματικώς, έχει δύο κέρατα!

Μεταξύ φίλων:
— Πώς είναι τό μικρό σας;
— Λαιμπρά! άρχισε μάλιστα και να γράφη.

— Να γράφη από τόρα;
— Βέβαια, γράφει στα έπιπλα μ' ένα καρφι!

Ο διδάσκαλος πρός τόν μικρόν Τάκην:
— Εις ποίαν θρησκείαν άνήκει ο πατήρ σου;
Τάκης.— Δέν γνωρίζω.

Διδάσκαλος.— Μα που πηγαίνει τήν Κυριακήν;
Τάκης.— Στο ψάρευμα.

Σενοφών Αθηναίος

Ο διδάσκαλος πρός τόν μικρόν Μήμην:
— Διατί Μήμη δέν ήλθες χθές εις τό σχολείον;
Μήμης.— Ημην άσθενής, είχα γρύπην, κύριε!

Διδάσκαλος.— Που τήν είχες, παιδί μου, στό δάκτυλο ή στό πόδι.
Μήμης.— Να ρωτήσω τήν μαμά, κύριε, και θα σας τό είπω μετά μεσημβρίαν.

Νίκος Ι. Σταθόπουλος

Διδάσκαλος.— Ποιον γράμμα έρχεται ύστερα από τό α;
Μαθητής.— Όλα τά άλλα.

Σεητημένο Έλληνόπουλο

Διδάσκαλος.— Ποτέ στό μάθημα λέξι δέν βγάξεις από τό στόμα σου, και τά θρανία να ρωτήσω τό 'εύρουν.

Προκομμένος.— Μα αφού είναι τόσα χρόνια εδώ μέσα, πώς είναι δυνατόν να μη τό 'εύρουν;

Κομήτης Χάλεϋ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Κατά τί διαφέρουν οι **Ψάλλοι** από τους άλλους;
Πάνος Ζάχος

2) Ποίου ζώου τό όνομα άποτελείται από τά αρχικά όνόματα του Χριστού;
Γ. Διβάρης

3) **Απροσδοκητόν**.— Ποιον όρος της Έλλάδος, όταν τό έρωτήσητε για τό όνομά του, σας άρνείται;
Πέτρος Λουκάκος

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 24ου ΦΥΛΛΟΥ

Έκοιμήθη διαγωνίως

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΑΝ ΟΙ: Αθηνών: Πολυζένη Παπαγιαννοπούλου, Λυκ. Μεταξάς, Σιφνέικο Διαβολάκι, Κ. Βάκουλης. Πειραιώς: Γ. Ίωακείμ, Έμ. Καρναντζάς, Ευθ. Στάθης, Τάκης Γιαννούσης, Μ. Διαμαντής. **Κάμπου (Αβίας):** Υποκόμης της Βραζελώνης. **Βραχνείων:** Τούλα Παπαχρονοπούλου, Γυθείου Νίνα Τζωρτζάκη, Ίωάννα Δ' Αρχ, Αετιδέυς. **Σοφικού:** Μαρία Μπάκουλη, Αναστασία Μαρκέλλου.

Έκ τούτων **εκέρδησαν δια κλήρον οι:** Α. Μεταξάς (ένα τόμον του «Καλλιτέχνου» χρυσόδετον) Ίωάννα δ' Αρχ (μίαν έξάμνηνον συνδρομήν του «Παιδικού Αστέρου») Μαρία Μπάκουλη (ένα Αμερικανικόν Κοנדυλοφόρον) Τάκης Γιαννούσης (δέκα διάφορα ταχυδρομικά δελτάρια) Σιφνέικο Διαβολάκι (έν τεύχος του «Καλλιτέχνου»).

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 24ου ΦΥΛΛΟΥ

1) ζ—θως=ζύθος
2) όρος—Ηρα, στόμα—Μεσσηνη (Φάρσαλα)
3) 5 και 7

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Αθηνών: Πολ. Παναγιωτοπούλου, Ν. Πίστης, Α. Μεταξάς, Κ. Ίωάννου, Έλισσ. Κουρπέλη. **Κάμπου (Αβίας):** Υποκόμης της Βραζελώνης. **Βραχνείων:** Τούλα Παπαχρονοπούλου. **Πειραιώς:** Β. Μούντανος, Ευθ. Στάθης, Τάκης Κολέτσος. **Γυθείου:** Πεπίνα Τζωρτζάκη, Νίνα Τζωρτζάκη, Ίωάννα Δ' Αρχ, Αετιδέυς. **Γαργαλιάνων:** Ι. Παπαχριστοφίλου. **Σοφικού:** Αναστασία Μαρκέλλου, Μαρία Μπάκουλη.

Έκ τούτων **εκέρδησαν οι:** Κ. Ίωάννου (ένα τόμον του «Καλλιτέχνου» χρυσόδετον) Αναστ. Μαρκέλλου (μίαν έξάμνηνον συνδρομήν του «Παιδ. Αστέρου»).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Αμαλιάδος: Δ. Ήλιόπουλος. Αθηνών: Γ. Ίωακείμ, Αεροναιτοπούλα, Κ. Βάκουλης. **Σάμης:** Μαρία Παγιατάκη. **Πειραιώς:** Έμ. Καρναντζάς, Μ. Διαμαντής.

Έκ τούτων **εκέρδησαν δια κλήρον οι:** Μ. Διαμαντής (ένα Αμερικανικόν Κοנדυλοφόρον) Γ. Ίωακείμ (δέκα διάφορα ταχυδρομικά δελτάρια).

ΤΗΝ ΜΙΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Σοφικού: Μαρία Μπάκουλη. Βόλου: Κ. Λιάν-Ζουρας.

Έκ τούτων **εκέρδησαν δια κλήρον ο:** Κ. Αζάντζουρας (έν τεύχος του «Καλλιτέχνου»).

κλησίας, εάν είναι αληθή τά σημερον ληφθέντα τηλεγραφήματα.

Ούτε αι επικλήσεις του Κιαμής προς τά φιλόδοξα αισθήματα του Άγγλικού λαού, ούτε αι άλλαι τουρκικαι ραδιοηγίαι ήμπορούν να σώσουν πλέον τόν τυραννον. Η λεοντή άφησέδη.

ΤΙΜ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΑΔΕΣ

Σ' ένα χωριό, παρά τά σύνορα, εξέπεσεν ένα βράδυ, τήν ώραν που τ' άστρο αρχίζουν να μαρμαίρουν αδαμάντινα

ΣΕΛΙΣΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

26ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ακριβά μου άνηψια,

Ο παλιός μας φίλος ο Γιαννάκης έτελείωσαν έφετος το 'Ελληνικό Σχολείο με άριστα και επειδή εισήχθη εις το Γυμνάσιον ο μπαμπάς του του έβγαλε τα ναυτικά και του έφώρεσε ένα ωραίο πολιτικό κουστούμι, όλοι δε οι συγγενείς του έχάρισαν άλλος ένα ρολόι, άλλος μίαν φωτογραφική μηχανή και άλλος άλλο. Τέλος πάντων ο καλός μας Γιαννάκης έχει όλα του τα καλά.

Προχθές που ήλθεν ένας θεός του εις το σπίτι να τους χαιρετήσει, ο Γιαννάκης διά να δείξη ότι είναι και φωτογράφος, τον παρεκάλεσε να δεχθή να τον φωτογραφήση. Ο θεός έδεχθη και ο Γιαννάκης, αφού τον έσοποθέτησεν εις τον κήπον έμπρός εις ένα μαγευτικό φόντο, έπήγαθε έναν μακρύτερα και έτράβηξε την φωτογραφική μηχανή.

Φαντασθήτε όμως την έντροπήν του Γιαννάκη όταν έλαμε την εμφάντισιν και είδεν ότι ο θεός του αντί κεφάλι είχε... ένα καλοθερμένο αυλάδι!

Ήμπορείτε να μου εξηγήσετε πώς συνέβη αυτό;

Αναμένω τας απαντήσεις σας μέχρι της 10 Νοεμβρίου.

Δώρα θα σας δώσω 1) ένα Λεζικόν Γιάνναρη χρυσόδετον, 2) ένα τροχόν χρυσόδετον του Καλλιτέχου, 3) μίαν τρίμηνον συνδρομήν του «Παιδ. Άστéρος», 4) μίαν Νήσον του Αιγαίου, 5) ένα τεύχος του Καλλιτέχου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Έπαναλαμβάνω να σας δηλώσω και πάλιν, ότι δεν λαμβάνω υπ' όψει τας λύσεις όπου δεν είναι γραμμένα εις χαρτί λύσεων.

Ο Μαμαρωμένος Βασιλέας εύχαριστεί όλους τους εξαδέλφους του, οι όποιοι τον συνεγάρησαν διά την έμπνευσιν όπου είχε διά το Ταμείον της Χήρας, ιδιαίτερος δε τον ήποκόμητα της Βραζελώνης. Νομίζετε ότι από άμέλειαν εύχαριστεί τώρα μόνον; Κάθε άλλο. Το κάμνει, διότι παραθερίζων εις ένα χωρίον της 'Ηπειρού δεν έλαμβανε τα φίλια του «Παιδικ. Άστéρος». Τώρα όπου επέστρεφεν εις 'Ιωάννινα και τα εύρεν όλα, έσπευσε να μου γράψη ένα συγκινητικώτατον γράμμα εις το όποιον πλήν των άλλων του άτυχημάτων—διά τα όποια και τον συλλυπούμαι—μου γράφει την άγωνίαν, την όποιαν ήσθάνετο διά την καχυστερήσιν των φίλων του «Παιδικού». Μου γράφει και κάτι καινοτομίας, τας όποιας αν ήμπορέσω θα λάβω υπ' όψει από του νέου έτους 1913. Επίσης δεν μένει εύχαριστημένος και από την συνδρομήν του Ταμείου της Χήρας, αλλά λησμονεί ότι τώρα όπου αρχείται νέον έτος θα σπεύσουν όλοι οι εξαδέλφοί του να το ενισχύσουν πάλιν με γενναιοτέρας εισφοράς, αφού ίδουν ότι τούτο εξηγγλήθη.

Τον τίτλον του «Ευφύια κλέπτου», Στρατηγής 'Ακύλα, μετεβάλομεν εις «Ένας πού τα ζέουσι όλα», διότι με τον τίτλον αυτόν έχει δημοσιευθή άλλο άλλο. Εύχαριστώ δι' όσα γράφετε δι' εμε και διά τον κ. Δημητράκον.

Γιά μια στιγμή εύώμωσα μαζί σου, Κομήτη του Χαλεψύ, αλλά γιά μια στιγμή μόνον. 'Επί ήμέρας έβασανίζομεν να εύρω το χειρόγραφόν σου οι τρεις κατεργαροί το όποιον κατά λάθος έδημοσίευθη εις το 23ον φύλλον έπ' όνόματι του Φρ. Παίχου, και διατι νομίζεις έβασανίζομεν; διότι εις τα τε-

λευταία χειρόγραφέ σου δεν γράφεις το πραγματικό σου όνομα, ενώ οι τρεις κατεργαροί φέρουν το πραγματικό σου. Όπως βλέπεις το πράγμα δεν είναι απούδατον, διότι όταν θα έδημοσιεύετο θα έφερε το όνομά σου, όπως το δημοσιευθών ποιήμα το παιδάκι. Πρόσεχε λοιπόν να γράφης και το όνομά σου.

Διά να λάβης δώρον, Γ. Κοντζιά, δεν πρέπει μόνον να λύσης μίαν Μαγικήν εικόνα, αλλά και να σάς εύνοση ή κλήρος. Αναμένετε λοιπόν διά το Λεζικόν την εύνοσιαν της τύχης.

Διά να σου στείλω την απόδειξιν του νέου έτους, μικρέ μου Σολδάτε, πρέπει πρώτον να μου στείλης τας 4 δρ.

Διά σέ, Ξενητεμένο 'Ελληνόπουλο, ή συνδρομή είναι δρ. 5,50 τας όποιας αναμένω διά να σου στείλω την απόδειξιν.

Έγκρίνονται διά την Σελίδα Συνεργασίας Ένας πού τα ζέουσι όλα!, Φεγγάρι και ψυχή (ποίημα) 'Ακύλα του Στρατηγού. Ο χωρικός και ή 'Ισπός του, Η γαλανόλευκη (ποίημα) Γ. 'Ιωακείμ. Πώς έσώθη ή Διάβολος από τον κατακλυσμόν, Το λάλημα του κούκου 'Ανθ. 'Αντίπα. Δύο παιδάκια μαλωμένα, Το Χριστινάκι και το σταματάκι (ποιήματα), Το άγχο, Το κάρβουνο και το φασόλι 'Ελισάβετ Κουρμπέλη. Έβγάχε άσπροπρόσωπος, Ο Νώε και το αυλάκι του Η. Βενετού-νάκου. Οξυδερκεία 'Αράβων, Μην είν' αυτό, Ο φίλας γυρός (ποίημα), Φιλική συμβουλή, Άπαντα Μαμαρωμένον Βασιλιά. Παιδικόν ανέκδοτον 'Αρχιζαλιού. Μετά την δύσιν, Στην καρδιά του χειμώνας, 'Υπέρ της τιμής, Πομφόλυγες Ν. Σαμψιλαίου.

Έγκρίνονται Λόγια των Παιδιών: 'Ιουλίαν Πολυγρονοπούλου, 'Ανθ 'Αντίπα, 'Ελισάβετ Κουρμπέλη, Μαμαρωμένον Βασιλιά, Φρ. Παίχου.

Απορρίπτονται: Η βροχή ποίημα (Σ. Δ.), 'Ηλιοβασιλευνά (Γ. Ι.), Άπεργα. Ο όνομαστός κλέπτης (Γ. Μ.) κουραστικόν και χωρίς διδάγμα. Φυτά σαρκοφάγα, Πώς έξολοθρεύονται οι κώνοποιες (Μ. Β.) καιτοι άμρότερα είναι καλά, εν τούτοις επειδή ταύτα ανάγονται εις ειδικότητα δεν δυναμέθα να τα δημοσιεύσωμεν. Κατά την τακτικήν του Περιοδικού μας ταύτα δημοσιεύονται μόνον, όταν σταλώσιν υπό γνωστού έπιστήμονος άνεγνωρισμένου κύρους. Εύφυης απάντησις (Μ. Β.) είναι προεγκριμένον. Εύκολος ζωγραφική (Μ. Β.) εύρυστάτη ή επίτονησις, αλλά άτυχη ή έκτέλεισις και ή ποιησις. Το θεού ποίημα βεβιασμένον, κάτι του λείπει. Η τύχη του Διδασκάλου είναι μάλλον άνακοινωσις ή δημοσίευσμα. Τα όσκα του Βαφάνος είναι προεγκριμένον. Πάθημα συνδοσιπύρον ποίημα, άτυχέ. Στην έποχή του χειμώνα, Το καθήκον του σκύλου, Το κακό παιδάκι, Το μικρό χελιδνάκι, Ο μικρός άγρόματος, Το ξύλινο αλογάκι άπαντα ποιήματα άτυχή και ως προς την πλοκήν και ως προς το μέτρον. Είς ή μόνον έπρόθεσα, Στο ποτάμι, 'Ενθύμησις μίας ήμέρας μέτρια.

Έγκρίνονται τα ψευδώνυμα: 'Ακύλας ή Στρατηγός (Γ. Μ.), Κωνσταντίνος Παλαιολόγος (Κ. Β.), Ρήγας Φεραγιός (Π. Σ.).

Ταμείον Χήρας.—Έκ προηγούμενων εισφορών δρ. 28.60 'Εστάλησαν υπό Μαμαρωμένον Βασιλιά..... 1.—

>	φίλος.....	10
>	Ταυγέτης.....	50
>	Μαρίας Παγατάκη.....	50
>	Έμ. Καραντζά.....	10
>	Γ. Μανωλοπούλου.....	50

Τό όλον > 31.30

Ένεγράφησαν συνδρομηταί τη συστάσει της Σπαρτιάτιδος αι Ε. Α. και Γ. Π. 8.—

Υπόλοιπον > 23.30

Σας απάξομαι ή Θεία σας Καλή.